

Ebre

«El que més m'agrada de la meva feina és aprendre coses cada dia»

Entrevista

Pere Estupinyà. El Govern ha reconegut la trajectòria de periodisme científic al bioquímic tortosí. Estupinyà porta 24 anys divulgant la ciència en diferents registres i mitjans de comunicació

NEREA SERRA
TORTOSA

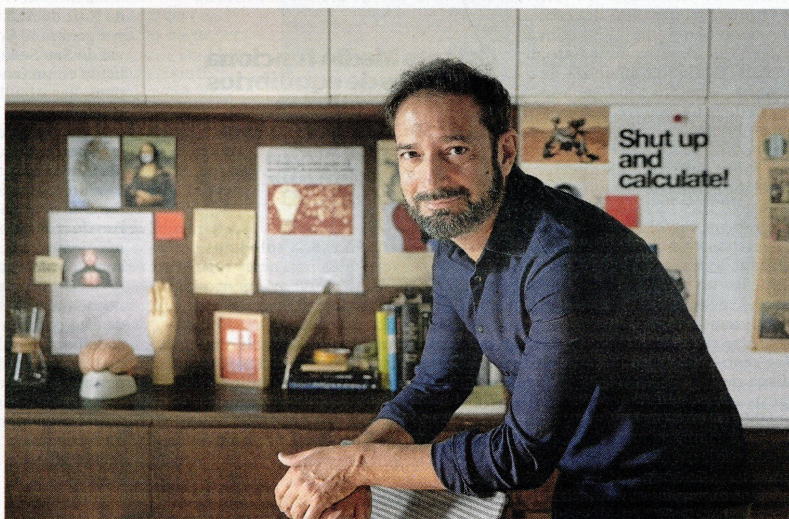
El bioquímic, escriptor i divulgador, Pere Estupinyà (Tortosa, 1974), ha estat reconegut amb el Premi Joan Guinovart i Cirera de Comunicació Científica. Conversem amb ell de la seva trajectòria i dels reptes que té la divulgació actualment.

És el primer cop que el reconeixement en aquesta categoria s'atorga a un divulgador a títol personal. Enhorabona!

Que me l'hagin donat primer a mi fa moltíssima il·lusió. Treballa en mitjans a Catalunya, a Espanya i també en projectes internacionals i fa molta il·lusió rebre un premi tan important i que, des de fa un any, porta el nom de Joan Guinovart, un científic que coneixia personalment i que va morir fa poc. Han estat moltes emocions.

El món digital i les xarxes estan afavorint l'interès per la ciència?

Vam començar a adonar-nos que la ciència interessava més del que pensàvem amb la digitalització dels mitjans. Recordo que el meu primer llibre, 'El ladrón de Cerebros', va lliurar molt bé, i els editors van veure que els llibres de ciència no són supervendes, però venen bastant. Ha estat un procés acumulatiu. Si es veu interès, es publica més i hi ha més professionals. El problema de les xarxes és que s'hi pot parlar de ciència sense filtre, i a vegades circulen coses que no són certes o rigoroses. Els premis no només reconeixen arribar a molta gent, sinó fer bé la feina. Hem de tenir

El divulgador científic Pere Estupinyà. FOTO: CEDIDA

cura d'on busquem i consumim la informació.

No és aquesta l'essència de la ciència i la divulgació?

El problema actual no és la falta d'informació científica, sinó l'excés d'informació dolenta o falsa. I no només en ciència, sinó en molts àmbits. Sortint de la divulgació i entrant al món real, veiem que es propaga molta desinformació amb interessos darrere.

En la comunicació científica és clau despertar interès i mantenir el rigor...

Exacte. Has de saber captar l'atenció amb coses curioses i in-

teressants, però després el que expliques ha de ser verídica i rigorosa. Cal complir les dues coses.

Per tant, quin és actualment el principal repte que té la divulgació científica?

Hi ha una part fonamental d'educació científica als infants. També informar bé des de mitjans creïbles que tenen filtres editorials. Si dius una animalada a la ràdio, algú que t'ho farà notar. A Instagram, en canvi, no el tens aquest filtre. Hem de denunciar les pseudociències, però també hem de fer continguts atractius i rigorosos perquè arribin a la gent.

Què és el que més t'agrada de dedicar-t'hi?

Documentar-me. Després, la meua professió és explicar-ho, però el que m'agrada de veritat és aprendre coses noves cada dia. I també les trobades presencials: conferències en instituts, presentacions de llibres, veure la gent interessada. A la ràdio i la tele m'ho passo molt bé, però hi ha una distància.

I ara prepares un nou llibre...

Sí, sortirà a l'abril. Parla de longevitat, però també té part de psicologia i sociologia. Ens estem fent grans d'una manera molt diferent de com ho feien genera-

«El problema actual no és la falta d'informació científica, sinó l'excés d'informació dolenta o falsa. I no només en ciència, sinó també en molts àmbits. Hem de saber captar l'atenció amb coses curioses i interessants, però després el que s'explica ha de ser verídica i rigorosa»

cions anteriors. Estadísticament, tenim una oportunitat de viure més anys amb bona qualitat de vida si ens preparem. El llibre tracta de la preparació cap a una nova tercera edat. És rigorós, però també útil i optimista.

Enhorabona de nou pel premi i estarem atents al nou llibre.

Gràcies. Quan et donen un premi així penses en totes les persones que han contribuït que sigui possible; els meus pares, l'equip de 'El cazador de cerebros', la gent que m'envolta i que em convidava a conferències. M'ho he treballat molt, però sense el suport d'altres no hauria arribat.